

1) Κυριολ., δέρμα αϊγός ἀκατέργαστον, αϊγῆ, ἐνθ' ἄν.: Τὸ ἀσκή εἶναι ἀπὸ γιδोटόμαρο (Πελοπν.) Οἷτυλ. Ἐγχομίσαμε τὰ γιδोटόμαρα συντσίπουρο καὶ τ' ἀδειάσαμε 'ς τὸ βαγένη (συντσίπουρο = στέμφυλα μετὰ τοῦ γλεῦκους ἀνάμεικτα) Πελοπν. (Δάρα Ἀρκαδ.) Τοῦ γιδουτόμαρου τοῦ πουλάμι 'ς τοὺν ἔμπουρα Θεσσ. (Γερακάρ.) Θ' ἀργάσου ἓνα γ'δουτόμαρου καὶ θὰ τοῦ φκειάσου τυρονλόγου (θ' ἀργάσου = θὰ ἐπεξεργασθῶ, τυρονλόγος = ἀσκή κατάλληλον διὰ νὰ κρατήσῃ τυρὶ μὲ γάλα) Μακεδ. (Γήλοφ.) Συνών. βλ. εἰς λ. γιδιὰ. 2) Μεταφ., ἄνθρωπος ἄνευ ἀξίας, ἀνυπόληπτος. Πελοπν. (Βερεστ. Γαργαλ. Μαργέλ. κ.ά.): Μᾶς ἤρθε καὶ κείνο τὸ γιδोटόμαρο τοῦ Θανάση νὰ μᾶς πουλήσῃ ἐξυπνάδες! Γαργαλ.

γιδोटόπι τό, ἐνιαχ. γιδουτόπι Ἡπ. (Κούρεντ.) Μακεδ. (Βόιον) γ'δουτόπ' Θεσσ. (Μαυρέλ. Τσαγκαρ. Φωτειν.) Μακεδ. (Γήλοφ. Δασοχώρ. Δεσκάτ. Καρπερ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γιδότοπος.

Γιδότοπος, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: Ἐχ' καλὰ γ'δουτόπια 'ς τὴν Τσούκα καὶ 'ς τὰ Πιτσούγκια Γήλοφ. Εἶναι καλὸ γ'δουτόπ' ἰδῶ. Ἐχ' σ'μάρια ἢ τόπους (σ'μάρια = μικροὶ θάμνοι) Καρπερ.

γιδότοπος ὁ, ἐνιαχ. γιδότουπος Ἡπ. (Δωδών. Κούρεντ.) γ'δότουπος Εὐβ. (Ἀκρ. κ.ά.). Ἡπ. (Κουκούλ.) Μακεδ. (Γήλοφ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὗς. γίδι καὶ τόπος.

Τόπος καθωρισμένος ἢ κατάλληλος πρὸς βοσκὴν αἰγῶν ἐνθ' ἄν.: Καλὸς γ'δότουπος εἶναι οὐ πονηρατότοπος Αἰτωλ. Ἰδῶ 'ς τοῦ χοιριό μας ἔχουμε καλὸ γ'δότουπου Κουκούλ. Ἡ Κόκκινους Νόχτους εἶναι καλὸς γ'δότουπος. Ἐχ' πουλὺ ἀνήλιον (= δασῶδες μέρος) Γήλοφ. Συνών. γιδोटόπι.

γιδοτορός ὁ, Ἡπ.

Ἐκ τῶν οὗς. γίδι καὶ τορός.

Ἰχνη ποδῶν αἰγῶν. Πβ. προβατοτορός.

γιδότριχα ἡ, σύνθη. γ'δότριχα Ἡπ. (Κουκούλ.) Θεσσ. (Ἀμπελ. Κακοπλεύρ. Καλαμπάκ. Κερασούλ. Φωτειν. κ.ά.) Μακεδ. (Γήλοφ. Δασοχώρ. Δεσκάτ. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὗς. γίδι καὶ τρίχα.

Γιδόμαλλο, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: Ἡῶρα κάμπουσιν γ'δότριχας σ' αὐτὸ τοῦ τυρὶ π' πῆρα Κουκούλ. Ἐφαγα τ'ρὶ ἀποὺ τοῦ διωμάτ' κ' εἶχιν γ'δότριχας (διωμάτι = ἀσκή ἀπὸ δέρμα ἐριφίου) Γήλοφ. Γιόμ'σι γ'δότριχας τοῦ γάλα αὐτόθ. Μὴ γ'δότριχας φκειάν'μι σαῖσματα αὐτόθ.

γιδοτρόκανο τό, Πελοπν. (Κατσουλαίικ.)

Ἐκ τῶν οὗς. γίδι καὶ τροκάνι.

Γιδοκύντρι, τὸ ὅπ. βλ. Πβ. προβατοτροκάνο.

γιδουσόκανο τό, Πελοπν. (Κλειτορ.) γ'δουσόκανον Στερελλ. (Φθιώτ. Φωκ.)

Ἐκ τῶν οὗς. γίδι καὶ τσοκάνι.

Γιδοκύντρι, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: Τὰ τσουκάνια καὶ τὰ κυπριά π' κριμᾶν 'ς τ'ς γίδις τὰ λέν γ'δουσόκανα καὶ γ'δουκύντρια Φθιώτ. Φωκ. Βλέπει κανεῖς τοὺς τσοκανᾶδες μὲ γιδουσόκανα (τσοκανᾶδες = κατασκευαστὲς κουδουνιῶν γιὰ τὰ γιδοπρόβατα) Κλειτορ. Πβ. προβατοτσόκανο.

γιδουσομπᾶνος ὁ, ἐνιαχ. γιδουσόβανος Βιθυν. (Πιστικοχ.) γιδουσόπανος Πελοπν. (Μεγαλόπ.)

Ἐκ τῶν οὗς. γίδι καὶ τσομπᾶνος.

Ὁ αἰγοβοσκός. ἐνθ' ἄν. Συνών. βλ. εἰς λ. γιδάρεης 1β.

γιδουσύρι τό, ἐνιαχ. γ'δουσύρι Στερελλ. (Ξηρόμ.)

Ἐκ τῶν οὗς. γίδι καὶ τσούρι.

Μεγάλον αἰγοποιμνιον. Συνών. γιδοβαράς.

γιδουτύρι τό, Ἡπ. (Κούρεντ.) κ.ά.— Λεξ. Βλαστ. 279. γιδουτύρ' πολλαχ. βορ. ιδιῶμ. γ'δουτύρ' Θεσσ. (Κακοπλεύρ. Καλαμπάκ. Φωτειν. κ.ά.) Μακεδ. (Βελβ. Γήλοφ. Δασοχώρ. κ.ά.) Στερελλ. (Αἰτωλ. κ.ά.). γιδότυρο Ἡπ. κ.ά.

Ἐκ τῶν οὗς. γίδα καὶ τυρί.

Ὁ ἐξ αἰγείου γάλακτος τυρὸς ἐνθ' ἄν.: Τοῦ γ'δουτύρ' εἶναι δεύτιρον, τοῦ πρόβειον τυρὶ ἔρχιτι πρῶτον Μακεδ. (Γήλοφ.) Χαλείου νὰ μὴ δώσ'ς λίγουν γιδουτύρ' Μακεδ. (Δεσκάτ.)

γιδούλα ἡ, πολλαχ. γ'δούλα βόρ. ιδιῶμ. ἰδούλα Θεσσ. (Καλαμπάκ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γίδα καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -οῦλα.

1) Αἰξ μικρόσωμος ἢ μικρᾶς ἡλικίας ἐνθ' ἄν.: Ἐχω νιὰ γιδούλα πρωτόγεννη πού 'κανε τρία κατσίκια Πελοπν. (Γαργαλ.) Ἐν' ἡ γιδούλα μου χαμαεῖδῃ, δὲν πέταξε καθόλου ἀνάστημα (χαμαεῖδῃ = κοντῇ) Πελοπν. (Παιδεμέν.) 2) Θωπευτικῶς μεθ' ὑποκορ., αἰξ ἀσχέτου ἀναστήματος καὶ ἡλικίας ἐνθ' ἄν.: Πάει ἡ γ'δούλα μ' ἡ καλή, τ'ν ἔφα' οὐ λύκους Ἡπ. (Κουκούλ.) Ἐχουν μιὰ γ'δούλα 'ς τοῦ κουπάδ' μ'! Θεσσ. (Σκήτ.) Ἡῶρι νιὰ γριούλα πού εἶχιν πιντέξ' γ'δούλις (ἐκ παραμυθ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἐλα, γ'δούλα μ'! (προτρεπτ.) Στερελλ. (Φθιώτ. Φωκ.) Τί σοῦ 'κανε, μωρ', ἡ γιδούλα μου πού τὴν κοφοπόδιασες; Πελοπν. (Γαργαλ.) Συνών. γιδίτσα.

γιδουλιὰ ἡ, Πελοπν. (Πάλυρ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ οὗς. γίδα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -οῦλιά, περὶ τῆς ὅπ. βλ. Γ. Χατζιδ. ΜΝΕ 2,245.

Γιδίλλα, τὸ ὅπ. βλ.: Μυρίζει γιδουλιὰ. Πβ. γαττοβλιά, προβατοβλιά, τραγοβλιά.

γιδούρα ἡ, Ἡπ. (Κόνιτσ. Κούρεντ. κ.ά.) Πελοπν. (Καλάβρυτ.) γ'δούρα Ἡπ. (Βίτσ. Κουκούλ. κ.ά.) Θεσσ. (Μαυρέλ. Φωτειν. κ.ά.) Μακεδ. (Γήλοφ. Καστορ. Κατάκαλ. Τρικοκκ. Τριφύλλ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γίδα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -οῦρα.

1) Ἀγέλη αἰγῶν Μακεδ. (Καστορ.) 2) Ἀγέλη αἰγῶν ἀποτελούμενη ἐκ τοῦ συνόλου τῶν οἰκοσίων αἰγῶν χωρίου τινὸς καὶ βοσκομένη ὑπὸ ποιμένος ἀπὸ κοινοῦ ἀμειβομένου Ἡπ. (Βίτσ. Κόνιτσ. Κουκούλ. Κούρεντ. κ.ά.): Μιθαύριον θὰ τ' ἀπολύκουν 'ς τ' γ'δούρα καὶ τὰ κατσίκια Κουκούλ. Πουρνόπουρον τὰ μαζῶν' οὐ γ'δάρ'ς τ' γ'δούρα Βίτσ. 2) Τὸ κρέας αἰγὸς μεγάλης ἡλικίας Πελοπν. (Καλάβρυτ.): Μ' ἔπιασε κόφιμο, γιατί τὸ μεσημέρι ἔφαγα μιὰ γιδούρα πού 'τανε 'κατὸ χρονῶνε κ' ἀπάνου.

γιδουτσος ὁ, ἐνιαχ. γ'δουτσος Στερελλ. (Ξηρόμ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γίδι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -οῦτσος.

Ὁ ἔχων ὑπὸ τὴν κυριότητά του μεγάλην ἀγέλην αἰγῶν.

